

Môj život nebol ničím výnimočný. Mala som svoje plány, ktoré sa zväčša plnili a všetko išlo pokojne a hladko. Skončila som vysokú školu a našla som si prácu. Mala som štyri roky priateľa. Bol mi všetkým. Nevedela som si predstaviť, že niekedy budem bez neho. Chodievali sme na výlety s jeho spolužiakmi, s ktorými sme mali aj po škole veľmi dobré vzťahy.

Bol medzi nimi aj Juraj. Rozprával nám, čomu verí, ale nevenovala som tomu veľkú pozornosť, hoci ma mnohé veci usvedčali (klaňanie sa Márii namiesto Pána Ježiša a pod.). Keby som s tým musela niečo urobiť, v mojom živote by nastala veľká zmena. Ja som to nepovažovala za potrebné. Ved' sme sa s priateľom vzali, ľúbili a viac som nepotrebovala riešiť. Bola som spokojná.

Mala som plán, ktorý som chcela uskutočniť a zmena vierovyznania v tom nijako nefigurovala. Mojou výchovou a presvedčením nemohol predsa nikto a nič otriasť. Túžila som mať rodinu, v ktorej deti budú vychovávané taktiež v mojom vierovyznaní. Ved' aj môj manžel patrí do tej istej cirkvi, hoci vôbec v Boha neverí. To ale nikomu nevadilo. Hlavne, že mne nebránil chodiť do kostola v nedeľu a vo sviatok. Cez Veľkú noc som tam strávila väčšinu času, hoci manželova predstava o strávení spoločného voľného času bola trochu iná. O to viac som si ho vážila a ľúbila. Nie každý manžel je taký tolerantný k svojej manželke. Trápilo ma, že do kostola nejde so mnou, ale vedela som, že nátlakom nič nevyriešim ani nezískam. Ba o to skôr by on získal odpor k duchovným veciam. Tak som sa tým radšej nezaoberala. Vravela som si: „Ved' keď budeme mať deti, možno ony ho privedú k viere“.

Mali sme všetkého dostatok. Prácu, kúpili sme si byt na pôžičku, manželove vysnívané auto. Moja túžba po deťoch rástla, no vždy sa niečo vyskytlo, čo bolo dôležitejšie ako deti. Najprv to bol byt, potom auto. Byt bol starý, tak bolo potrebné ho prerobiť skôr ako budú deti. A tak sa to znova oddialilo.

Mala som 28 rokov, keď prišiel manžel domov a oznámil mi, že odchádza do Nemecka za prácou. Bol tam už jeden jeho kamarát, ktorý mu o nej povedal. Mal možnosť splniť si ďalší svoj sen: Pracovať vo vývojovej firme a naučiť sa mnohým novým veciam. Môj sen o deťoch sa rozplynul, ale jeho sa mohol naplniť, a tak som ho v tom ako správna manželka podporila.

Srdce mi trhalo a vedela som, že môj zmysel života sa mi stráca, rozplýva, zahmlieva...

A čo viac, neskutočne som sa bála samoty. Rodičov máme ďaleko a bolo mi ťažko stretávať sa s kamarátmi bez neho. Nemohla som ukázať, ako mi je, keď som tvrdila, že ho v odchode plne podporujem a stojím pri ňom v jeho rozhodnutí. Išla by som sama proti sebe. Chytalo ma zúfalstvo, plač, beznádej, tma... Človek zrelý na psychiatriu. Ale Boh nám nikdy nenaloží viac, ako unesieme a On najlepšie pozná, kde sú naše hranice a čo na nás platí. Tak to bolo aj v mojom prípade.

S Jurajom a ostatnými kamarátmi, sme sa, ešte pred manželovým odchodom, stretli a pamätám si, ako volal niektorých kamarátov na evanjelizačné kázanie jedného pastora z Anglicka. Volal kadekoho, ale mňa nie. No, keď mi bolo tak veľmi ťažko, spomenula som si na to, a keď sme sa znovu stretli, opýtala som sa, či by som tam mohla prísť aj ja. Jeho prekvapenie bolo veľké, lebo nečakal, žeby som mohla mať záujem. Ale tešil sa z toho.

Bolo to kázanie pre mňa. Tam Boh zlomil moje tvrdé srdce a dal mi nové. Dal mi vieru v odpustenie mojich hriechov skrze Pána Ježiša Krista. Doma som v slzách vyznávala svoje hriechy a prosila o odpustenie. Vynáralo sa ich veľmi veľa, hoci som si predtým myslela, že som aspoň o trošičku lepšia od iných. Nebola som. Boh ma usvedčil z mnohých hriechov aj z uctievania manžela ako „boha“ namiesto živého a mocného Stvoriteľa, ktorý nám dal svojho Syna, Pána Ježiša Krista, aby nám mohla byť pripočítaná Jeho spravodlivosť namiesto odsúdenia, ktoré si zaslúžime za naše previnenia. Pochopila som, že už len za jeden, jediný hriech by ma Boh musel potrestať večným peklom. Lebo On nepripustí, aby bol nejaký hriech v Nebeskom Kráľovstve a ja si nedokážem žiadnym dobrým skutkom zadovážiť Nebo. Iba cez vieru v Pána Ježiša Krista, ktorý už vytrpel za moje hriechy.

Pochopila som, že tá zmena, ktorú som odmietala, bolo to najlepšie, čo ma v živote stretlo. Našla som pokoj, ktorý prevyšuje každú ľudskú chápavosť, zmysel života a nádej na večný život. Moja samota ma trápila, ale už som vedela, že všetky moje starosti môžem predložiť Tomu, ktorý ma stvoril, a ktorý ma počuje, nech som kdekoľvek. A On sa postaral. Po dvoch týždňoch modlitieb mi písala kamarátka, či by som na chvíľu nemohla ubytovať jej známou, kým si nájde iný podnájom. Bývala u jednej pani, ktorá bola psychicky chorá a nedokázala tam už dlhšie zostať. Viem, že náhody neexistujú a toto je Božie vypočutie modlitieb.

Táto, teraz už aj moja kamarátka, je so mnou dva roky. Prichádza v pondelok večer a odchádza vo štvrtok ráno. Môže si človek takto napláňovať nájomcu? Božie cesty sú dokonalé a

aj keď nejde všetko ľahko a podľa našich predstáv, On nás aj cez skúšky a súženia vychováva. Priťahuje nás k sebe, aby sme Mu dôverovali, ako deti dôverujú svojim milujúcim rodičom. On nám dal svoje sľuby i slová útechy v Biblii. A keď niekoho ľúbime, či si nečítame jeho listy často? Tak je to aj s Božím slovom. Je to kniha pre nás. Už nepotrebujem chodiť na omše, lebo viem, že Pán Ježiš je dokonalou a dostatočnou obetou za moje hriechy. Nepotrebujem chodiť na spovede, lebo viem, že Boh mi odpúšťa hriechy. Tomu všetkému ma učí cez svoje slovo a spoločenstvo kresťanov, ktoré mi dal.

Tak aj vám, milí priatelia, prajem podľa Božieho slova:

„Proste a dostanete; hľadajte a nájdete; klopte a bude vám otvorené“

Matúš 7:7

„Vchádzajte tesnou bránou, lebo priestranná a široká cesta vedie do zahynutia, a mnohí ňou vchádzajú;

ale do života vedie tesná brána a úzka cesta, a málo je tých, ktorý ju nachádzajú“

Matúš 7:13-14

Prosím o modlitby za môjho manžela, aby aj On našiel milosť u Boha.

Slávka